

 ZOMERSPECIAL
EVENEMENTEN

 ASTRID SCHOLTENS

PLATTELANDSFEEST

Door het gedreun heen hoor ik mijn zoon van 11 de slaapkamer binnenkomen. Hij stapt bij ons in bed en zegt opstandig 'Mama, ik kan echt niet slapen hoor!' Begrijpelijk. Mijn echtgenoot en ik kunnen namelijk ook niet slapen. En ik durf te wedden dat niemand een oog dicht doet die in een straal van een kilometer afwoont van de plek waar het plattelandsevenement 'trekkertrek' wordt gehouden en dat tot diep in de nacht stevast eindigt met een optreden van een of andere, voor mij onbekende, band.

Wonen in het buitengebied is een feest op zich. Buren op ruime afstand, veel vrijheid, veel vogels, veel groen en veel rust. Nou ja, relatieve rust dan. Want zodra het voorjaar zich aandient, komen de tractoren te voorschijn en wordt ieder stukje land, behalve dat van ons, omgeploegd, bemest en ingezaaid. En net als je denkt dat ze klaar zijn en de rust weer zal wederkeren, worden nog meer tractoren van stal gehaald voor het drie keer per jaar terugkerende tweedaagse 'trekkertrek'-festijn dat altijd maar weer op een steenworp afstand van ons huis gehouden wordt.

Een telefoontje naar de gemeente leert dat trekkertrek niet multidisciplinair wordt voorbereid. De gemeenteambtenaar legde uit dat voornamelijk alleen evenementen met meer dan 10.000 bezoekers multidisciplinair worden voorbereid. En onder 'multidisciplinair' wordt dan verstaan dat brandweer en politie in de voorbereiding 'meepraten'. Dat het bezoekersaantal een reden is om trekkertrek niet multidisciplinair voor te bereiden, is opvallend. De risico's zijn immers net zo aanwezig als tijdens de grotere varianten ervan zoals bijvoorbeeld het kampioensfeest van FC Twente. Professionele preparatisten kunnen met multidisciplinair gestimuleerde verbeelding immers, of het nu om grote of kleine evenementen gaat, de meest draconische scenario's bedenken. Wat te denken van een dronkemansruzie die tijdens de trekkertrek beslecht wordt door met tractoren op elkaar en de massa in te rijden?

Maar gelukkig, ook zonder die multidisciplinair voorbereide scenario's verloopt trekkertrek altijd weer voorspoedig. Ten minste als je er met de juiste bril naar kijkt: het publiek komt voor een ruig feest en dat krijgen ze dan ook al decennia lang, nu ja in ieder geval zo lang wij er wonen. Als je het aspect 'ruig' te goed bekijkt dan moet je concluderen dat het

toch maatschappelijk onwenselijk is dat tuinlampen worden vernield, passanten midden in de nacht op plattelandsweggetjes het risico lopen met bier en oneerzame voorstellen te worden overgoten en dat de slootkanten in de nabijheid nog dagen het bewijs laten zien dat beschonken fietsers niet tot overeenstemming met hun fiets konden komen en er daarom maar afscheid van namen.

Of multidisciplinaire voorbereiding nu een echte bijdrage levert aan de veiligheid? Ik denk in ieder geval zeker te weten dat geluidsoverlast voor een enkeling – helaas – niet als een zwaarwegend (veiligheids)aspect wordt meegenomen in de voorbereiding.

Zelfredzaamheid dan? Schrijven wij niet altijd over de kracht van de zich mobiliserende burger? Ik heb daarom onze buurboer die 1500 kalveren op stal heeft staan, gepolst over de geluidsoverlast. Zulke harde muziek kan toch niet goed zijn voor die lieve kleine kalfjes? De boer keek mij wat meewarig aan en voerde mij bij wijze van antwoord op mijn vraag mee naar zijn stallen. Ik begreep zijn punt meteen. In zijn stallen staat de hele dag de radio aan, juist om er voor te zorgen dat de kalveren opgroeien met lawaai en daardoor niet schrikken van onverwachte geluiden van buitenaf.

Maar... 'ieder nadeel heb se voordeel'. Om de lawaaiige tijd uit te zitten, zingen mijn zoon en ik in bed de gecoverde hits van Nick en Simon mee. De oude kaskrakers zing ik solo, terwijl mijn zoon vol ontzag vraagt hoe het toch komt dat ik al die liedjes ken. Het ligt op het puntje van mijn tong om nukkig te antwoorden 'door al die plattelandsefeesten'. Maar nee, om zo samen met je zoon in de nachtelijke uurtjes mee te zingen, is toch een feestje op zich. Wat wil je als moeder nu eigenlijk nog meer?

Dit was mijn laatste column voor GRIP4. Ook het schrijven van de columns heb ik altijd als een feestje ervaren. De redactie van GRIP4 heeft het 'strategische besluit' genomen om de columns vanaf nu door de nieuwe lector Crisisbeheersing te laten verzorgen. Als u het leuk vindt om ook mijn volgende columns te lezen, verwijs ik u naar *Alert*, ook een vakblad voor rampenbestrijding en crisisbeheersing.